

Ιρλανδία, Ποατιέ, Ανζού, Τουραίν και Μαν,
και απαιτεί ν' αφήσετε το ξίφος
που σφετεριστικά εξουσιάζει όλα αυτά τα εδάφη,
και να το παραδώσετε στα χέρια του νεκρού Αρθούρου,
αμφιλό σας και δικαιοδικτού ηγεμόνα.

ΙΩΑΝΝΗΣ

Και τι επακολουθεί αν αρνηθούμε;

ΣΑΤΙΓΓΙΟΝ

Ο εξαναγκασμός σε πόλεμο, άγριο κι αιματηρό,
για να επιβάλει δια της βίας
το δια της βίας στερημένο δίκαιο.

ΙΩΑΝΝΗΣ

Θα 'χετε πόλεμο στον πόλεμο, λοιπόν,
αίμα στο αίμα, εξαναγκασμό στον εξαναγκασμό:
έτσι απαντώ στο Γάλλο βασιλιά.

ΣΑΤΙΓΓΙΟΝ

Τότε, δεχτείτε από το στόμα μου την πρόκλησή του,
κι αυτό είναι το έσχατο όριο της αποστολής μου.

ΙΩΑΝΝΗΣ

Δόσ' του και τη δική μου πρόκληση, και ύπαγε εν ειρήνη
φτάσε σαν αστραπή στα μάτια της Γαλλίας:
γιατί, προσού προλάβεις να τους πεις το μήνυμά σου,
εγώ θα είμαι εκεί
και θ' ακουστεί η βροντή των κανονιών μου.
Δρόμο, λοιπόν! Γίνε η σάλπιγγ' της οργής μας
και θλιβερός πρόαγγελος της συντριβής σας.
Δώστε του μια συνοδεία αξιοπρεπή -
Πέμπρουα, εσύ να το φροντίσεις. Στο καλό, Σατιγγιόν.

18

Βγαίνουν ο Σατιγγιόν και ο Πέμπρουα.

ΕΛΕΟΝΔΡΑ

Ορίστε, τώρα, γκε μου! Δεν σου το έλεγα εγώ
πως δεν θα ηρέμαζε αυτή η φιλόδοξη Κωνστανς
ώπου να ξεσηκώσει τη Γαλλία και τον κόσμο ολόκληρο
να υποστηρίξουν τα δικαιώματά του γου τής;
Αυτό μπορεί να το 'χαμε προλάβει,
να το τακτοποιούσαμε πολύ εύκολα
με συζητήσεις φιλικές: και τώρα πρέπει
δυο βασίλεια σύσσωμα να το διευθετήσουν
με συνέπειες το αίμα και τον όλεθρο.

ΙΩΑΝΝΗΣ

Όπλο μας θα 'ναι η κατοχή του θρόνου και το δίκιο μας.

ΕΛΕΟΝΔΡΑ

Η κατοχή του θρόνου πιο πολύ, παρά το δίκιο σου:
αλλιώς θα 'χαμε τέλος άδικο κι οι δυο μας.
Αυτό σου φθιβρίζει στο αυτί η συνείδησή μου,
να μην τ' ακούσει παρά μόνον ο Θεός, εσύ κι εγώ.

Μπαίνει ένας δικαστικός κλητήρας, και φθιβρίζει κά-
τι στον Έσσεξ.

ΕΣΣΕΞ

Μεγαλειότατε, δυο άνθρωποι απ' την επαρχία
ζητούν να κρίνετε τη διαφορά τους,
την πιο παράξενη που έχω ακούσει ως τώρα.
Να τους παρωσιάζω;

ΙΩΑΝΝΗΣ

Ας έρθουν.
(Βγαίνει ο δικαστικός κλητήρας.)

19

Τα μοναστήρια μας κι οι ηγούμενοι.

θα χρεωθούν τα έξοδα της εκστρατείας αυτής.

(Μπαίνουν ο Ρόμπερτ Φώκονμπριτζ και ο Φίλιππος, νόθος αδελφός του.)

Ποιοι είστε εσείς;

ΝΟΘΟΣ

Εγώ, πιστός υπήκοός σας, ευγενούς καταγωγής, γεννημένος στο Νορθάμπτονσερ, και γιος πρωτότοκος -λέω εγώ- του Ρόμπερτ Φώκονμπριτζ, ενός στρατιώτη που το γενναίο του χέρι του Λεοντόκαρδου τον έχρισε ιππότη στο πεδίο της μάχης.

ΙΩΑΝΝΗΣ

Κι εσύ ποιος είσαι;

ΡΟΜΠΕΡΤ

Ο γιος και κληρονόμος του ίδιου Φώκονμπριτζ.

ΙΩΑΝΝΗΣ

Αυτός είν' ο πρωτότοκος κι εσύ ο κληρονόμος; Άρα δεν βγήκατε απ' την ίδια μάνα, καθώς φάνεταί.

ΝΟΘΟΣ

Και βέβαια από την ίδια μάνα, βασιλιά μου -αυτό δα, όλοι το ξέρουν-

κι απ' τον ίδιο πατέρα, όπως πιστεύω εγώ -μα για να μάθετε με σιγουριά αν είναι αλήθεια, ρωτήστε το Θεό και τη μητέρα μου.

Εγώ, σαν όλα τα παιδιά του κόσμου, μπορέι και ν' αμφιβάλω.

20

ΕΛΕΟΝΩΡΑ

Αίσχος, αγριόεις άνθρωπε! Ντροπιάζεις τη μητέρα σου, πλήγώνεις την τιμή της με τη δυσπιστία σου.

ΝΟΘΟΣ

Εγώ, κυρία; Εγώ δεν έχω λόγο να το κάνω, αυτό το ισχυρίζεται ο αδελφός μου, όχι εγώ -κι αν καταφέρει να το αποδείξει, με ξεκώβει από πεντακόσιες -το λιγότερο- λίρες το χρόνο. Όχι, Θεός φυλάξει.

Την τιμή της μάνας και τα κτήματά μου!

ΙΩΑΝΝΗΣ

Τα λέει, χύμα ο φίλος. - Τι είν' αυτά, να 'ναι μικρότερός, και να 'χει αξιώσεις στην κληρονομιά σου;

ΝΟΘΟΣ

Τι και γιατί, δεν ξέρω -εκτός για να μου φάει τα κτήματά-μα κάποτε μου φόρτωσε τη μετανιά του μπάσταρδου. Τώρα, το αν σπάρθηγα νόμιμα ή όχι, αυτό την κεφαλή της μάνας μου βαραίνει:

μα το ότι σπάρθηγα καλά, άρχοντά μου, -που ν' αγάσσουνε τα κόλλα που κόπιασαν για μένα!- συκρινήστε τα μούτρα μας και κρίνετε μονάχος σας.

Αν και τους δυο μάς έπαιξε ο σερ Ρόμπερτ, κι ήταν ο πατέρας μας, κι αυτός εδώ τού έμοιασε - τότε, σερ Ρόμπερτ πατερούλη μου, πέφτω στα γόνατα να ευχαριστήσω το Θεό που εγώ δεν σου 'μοιασα!

ΙΩΑΝΝΗΣ

Μα τι θεότερεός μάς έλαχε εδώ σήμερα!

21

ΕΛΒΘΝΩΡΑ

Κάτι έχει όμως η έκφρασή του από τον Λεοντόμαρδο·
του μοιάζει και στον τόνο της φωνής.

Δεν διακρίνεις κι εσύ κάποια σημάδια του παιδιού μου
στη φωνογνωμία αυτού του ανθερόπου;

ΙΩΑΝΝΗΣ

Σε όλα τον εξέτασε το μάτι μου,
και βρίσκει πως του μοιάζει απόλυτα. -

Για λέγε, φίλε, εσύ,

τι λόγο έχεις ν' απαντείς τα κτήματα του αδελφού σου;

ΝΟΘΟΣ

Γιατί η μισή του μούρη μοιάζει του πατέρα μου!

Και με μισή μούρη,

θέλει να μου πάρει ολόκληρη τη γη μου·

με μισή πεντάρα, πεντακόσιες λίρες τη χρονιά!

ΡΟΜΠΕΡΤ

Ευγενική μου κύριε, τον πατέρα μου, όσο ήταν εν ζωή,
τον χρησιμοποιούσε αρκετά ο αδελφός σας -

ΝΟΘΟΣ

Ναι, ναι, με τέτοια, φίλε μου,

τα κτήματα δεν μου τα παίρνεις;

Τη μάνα μας να λες πώς χρησιμοποιούσε.

ΡΟΜΠΕΡΤ

- και κάποτε τον έστειλε στη Γερμανία για πρέσβη,
να διαπραγματευτεί εκεί με τον αυτοκράτορα
κάτι κτήματα σερμαντικά εκείνου του καιρού.

Από την απουσία του, επωφελήθηκε ο βασιλιάς

και όλο αυτό το διάστημα έμεινε στο σπίτι του πατέρα μου·

όπου, το τι κατάφερε, ντρέπομαι να το πω,
μα η αλήθεια αλήθεια: απέραντες στεριές και θάλασσές
χόριζαν τη μητέρα απ' τον πατέρα μου,
τότε που στάφθηκε αυτός ο παχιγιδιάρης κύριος -
τον ίδιο τον πατέρα μου άκουσα να το λέει.

Και στο νεκροκρέβατό του πάνω,

μου άφησε διαθήκη όλη την κτηματική του περιουσία·

μάλιστα ορίστηκε στη σωτηρία της ψυχής του

ότι αυτός ο γιος της μάνας μου δεν ήτανε δικός του·

γιατί, αν ήτανε, τότε ήρθε στον κόσμο

δεκατέσσερις ολόκληρες βδομάδες πριν την ώρα του.

Γι' αυτό, καλέ μου άρχοντα,

επιτρέψτε μου να πάρω ό,τι είναι δικό μου:

τη γη που μου άφησε ο πατέρας μου με τη διαθήκη του.

ΙΩΑΝΝΗΣ

Φίλε, ο αδελφός σου είναι νόμιμος,

τον γέννησε η γυναίκα του πατέρα σου μετά το γάμο της.

Κι αν τον απάτησε, δικό της σφάλμα·

σφάλμα που το ρισκάρουν όλοι οι παντρεμένοι.

Για πες μου, τι θα γίνονταν

αν ο αδελφός μου -που όπως λες,

μπήκε στον κόπο για να στείρει αυτόν το γιο-

αν τον διεκδικούσε για δικό του απ' τον πατέρα σου;

Στο λέω κι άκουσέ το, φίλε μου:

είχε δικαίωμα ο πατέρας σου

αυτό το μισχράκι που του γέννησε η γελάδα του

να το κρατήσει μακριά απ' τα χέρια όλου του κόσμου.

Μα την αλήθεια, έτσι είναι:

άρα, και να 'ταν του αδελφού μου, ο αδελφός μου

δεν μπορούσε να τον διεκδικήσει· ούτε ο πατέρας σου

μπορούσε ν' αρνηθεί ότι ήτανε δικός του.
Συμπέρασμα, λοιπόν: μπορεί ο γιος της μάνας μου
να 'σπείρε του πατέρα σου τον κληρονόμο,
μα ο κληρονόμος του πατέρα σου πρέπει να πάρει
του πατέρα σου τη γη.

ΡΟΜΠΕΡΤ

Δηλαδή, ισχύ δεν έχει του πατέρα μου η θέληση
ν' αποκληρώσει αυτό το γιο που δεν είναι δικός του;

ΝΟΘΟΣ

Πιο λίγη ισχύ έχει να μ' αποκληρώσει, κύριε,
απ' όση θέληση είχε να με σπείρει, έτσι λέω εγώ.

ΕΛΕΟΝΩΡΑ

Εσύ τι προτιμάς: να 'σαι ένας Φώκοναμπριτζ,
να μοιάξεις του αδελφού σου
και να χείρεσαι τα κτήματά σου,
ή ο αναγνωρισμένος γιος του Λεοντόκαρδου,
κύριος του εαυτού σου, δίχως κτήματα;

ΝΟΘΟΣ

Κυρία, αν είχε ο αδερφός μου την κοψιά μου,
κι εγώ είχα τη δική του,
δηλαδή τού σερ Ρόμπερτ την κοψιά,
κι αν ήτανε τα πόδια μου δυο τέτοια καιμουτάκια,
τα μπράτσα μου σαν δυο σπληνάντερα,
το πρόσωπό μου τόσο μαύρο
που να μην ταλιάω να βάλω τριαντάφυλλο στο αυτί,
μήπως και πει ο κόσμος «δες καμάρι ο γόφτος»,
και με τη φάτσα αυτή
γνώμουν κληρονόμος σ' όλη εδώ τη χώρα,
να πέσω να πεθάνω εδώ επιτόπου

αν δεν παράταγα ως και την τελευταία παλάμη γης,
για να κρατήσω τη δική μου φάτσα!

Όχι, με τίποτα δεν θα 'θελα τη φάτσα τού σερ Ρόμπερτ.

ΕΛΕΟΝΩΡΑ

Πολύ μ' αρέσεις, Θεε ν' απαρνηθείς την περιουσία σου,
ν' αφήσεις τα κτήματά σ' αυτόν και να μ' ακολουθήσεις;
Είμαι στρατιώτης τώρα, κι ετοιμάζομαι για τη Γαλλία.

ΝΟΘΟΣ

Αδερφέ, πάρε τα κτήματά μου εσύ,
εγώ παίρνω την τύχη μου.

Η μόνη σου έχει κερδίσει πεντακόσιες λίρες ετησίως:
αλλά και μια πεντάρα να την πούλαγες,
πάλι σαριβά θα ήταν. -

Κυρία, σ' ακολουθώ ως το θάνατο.

ΕΛΕΟΝΩΡΑ

Α, όχι, προτιμώ να πας εσύ εκεί πριν από μένα.

ΝΟΘΟΣ

Εμείς στην επαρχία έχουμε τρόπους:
οι ανώτεροί μας προηγούνται.

ΙΩΑΝΝΗΣ

Ποιο είναι τ' όνομά σου;

ΝΟΘΟΣ

Φίλιππος, άρχοντά μου, αυτό είναι το μικρό μου όνομα:
Φίλιππος, γιος πρωτότοκος της χήρας τού σερ Ρόμπερτ.

ΙΩΑΝΝΗΣ

Στο εξής, θα έχεις τ' όνομα
εκείνου που έχεις και την όψη:

γονάτισε ως Φίλιππος, μα ορθώσου ανώτερος -
ορθώσου ως Ριχάρδος, ως υπόταγης και Πλανταγενέτης.

ΝΟΘΟΥΣ

Αδελφέ απ' την ίδια μάνα, κόλλα το
εμένα μου 'δωσε όνομα ο πατέρας μου,
εσένα ο δικός σου γιγ.

Ευλογημένη εκείνη η ώρα, ημέρας ή νυκτός,
που εγώ σπάθρηκα και ο μπαμπάς σου ήταν εκτός!

ΕΛΕΟΝΩΡΑ

Ίδιο το πνεύμα του Πλανταγενέτη!

Είμαι η γυαλιά σου, Ρίτσαρντ: έτσι να με λες.

ΝΟΘΟΥΣ

Γιαγιά από τύχη, κι όχι με το νόμο: ε, και τι πειράζει;
Λίγο από στόντα, λίγο από το πλάι, λίγο με το ζόρι,
ή απ' το παράθυρο πηδός ή χώνεσαι από την καταπακτή

-γιατί όποιος δεν κοιμάται μέρα, νυχτοπερπατεί-

έτσι και μπήκες, μπήκες πια: τι σημασία έχει πώς.

Ή μακρύ χέρι απλόσειεις ή κοντό,

ό,τι άρπαξες το άρπαξες!

έτσι κι εγώ είμαι εγώ, όπως και να γεννήθηκα.

ΙΩΑΝΝΗΣ

Πήγαινε, Φώκονιπριτζ: τώρα έχεις αυτό που ήθελες;
ένας ακτήμονας υπόταγης κάνει εσένα κτηματία.

Έλα, μητέρα, κι εσύ, Ρίτσαρντ, μας πιέζει η ανάγκη
να πρέξουμε για τη Γαλλία, εμπρός για τη Γαλλία!

ΝΟΘΟΥΣ

Αντίο, αδερφέ, και καλή τύχη! Θα τη χρειαστείς,
γιατί έχεις το μειονέκτημα τίμια να γεννηθείς.

26

(Βγαίνουν όλοι, εκτός από τον Νόθο.)

Μια σπιθαμή αξίωμα κερδισμένος,

αλλά πολλές, πολλές σπιθαμές γης χυμένος.

Τώρα λοιπόν, όποια χωριάτισσα μου κάτσει,

μπορώ να τηνε κάνω εγώ κυρία υπότατου.

«Καλή σου μέρα, σερ Ρίτσαρντ!» -

«Να 'σαι καλά, φίλε μου!»

Και να 'ναι τ' όνομά του Τζορτζ, εγώ θα τονε λέω Πήτερ:

γιατί, όμα είσαι φρέσκος ευγενής,

ξερνάς τα ονόματα του κόσμου.

δεν πάει στη νέα σου θέση να τους δείχνεις

τόσο σεβασμό, τόσο οικειότητα.

Πες τώρα, ας πούμε, ότι έχω στα επίσημα τραπέζια

έναν πολυταξιδεμένο κύριο δίπλα μου,

με την κιάνα οδοντογλυφίδα του στα χείλη -

κι αφού χορτάσει, ο υπότακός μου στόμαχος,

τότε, ρουφώντας τον δοντιών μου το ανάμεσά,

αρχίζω την ανάκριση στον κοσμογροισμένο μου δαυδή:

«Αγαπητέ μου κύριε», αρχίζω εγώ,

γέροντας έτσι στον αγκώνα μου,

«πείτε μου, σας παρακαλώ...» Αυτά λέει η Ερώττης:

κι αμέσως έρχεται η Απάντησις,

όπως στη μέθοδο άνευ διδασαλίου:

«Ω, κύριε», λέει η Απάντησις, «στη διάθεσή σας,

στους ορισμούς σας, δούλος σας, κύριέ μου!»

«Όχι, γλυκέ μου κύριε», λέει η Ερώττης,

«εγώ δούλος δικός σας.»

Κι έτσι, προτού η Απάντησις μάθει τι θέλει η Ερώττης,

μιλώντας μοναχά με κομπλιμέντα

και συζητώντας για τις Άλπεις και τα Απένινα,

τα Πυρηναία και τον Πάδο ποταμό,

27

στένεται και το δέιτο προς το τέλος του.
Όμως, αυτό θα πει σεβασμία κοινωνία των ευγενών,
και είναι ό,τι πρέπει.

για έναν που έχει ορέξη ν' ανέβει, όπως εγώ·
γιατί είναι νόθος τέκνο του καιρού του
αυτός που δεν μυρίζει λίγο δουλοπρέπεια.

Εγώ, είτε μυρίζω ή όχι, νόθος είμαι·
και όχι μονάχα στα εξωτερικά γνωρίσματα,
στα οικόσημα, στα ρούχα, στις συνήθειες,

μα και στην εσωτερική παρόρμηση να τους σεβίρω
το δόγλη-ήριο το γλυκό, το μελιστάλαχτο,
που η εποχή το νοστιμεύεται. Όμως αυτό
σιωπούω να το μάθω, όχι για να εξασπώ τους άλλους,
αλλά για να μην εξοπάτων οι άλλοι εμένα·

γιατί σε κάθε σκαλοπάτι που ανεβαίνω,
αυτό θα βρίσκω μπρος μου.

Μα ποια είν' αυτή

που 'ρχεται τόσο βιαστικά μ' εξάρτυση ιπτασίαις;

Τι θηλυκός αγγελαφόρος είν' αυτός; Άντρα δεν έχει,
να 'μτανε στον κόπο να της σφίξει λίγο τα λωριά;

(Μπαίνουν η Λαίδη Φόκονμπερτζ και ο Τζέιμς
Γκέρνι.)

Ωχ, είν' η μάνα μου! - Τι έγινε, μητέρα;

Τι τόσο σπείγον σ' έφερε εδώ στην αυλή;

ΛΑΙΔΗ ΦΟΚΟΝΜΠΕΡΤΖ

Πού είναι αυτός ο ελεονός, ο αδελφός σου;

Πού ν' 'τος αυτός

που βιάθημε να κοιηθεί την τιμή μου πάνω-κάτω;

ΝΟΘΟΣ

Ο αδελφός μου ο Ρόμπερτ, του σερ Ρόμπερτ γιος;

Ο τρομερός ο γίγαντας, ο υπεράνθρωπος αυτός;
Γιο του σερ Ρόμπερτ ψάχνεις έτσι βιαστικά;

ΛΑΙΔΗ ΦΟΚΟΝΜΠΕΡΤΖ

Γιο του σερ Ρόμπερτ!

Μάλιστα, αγενέστατο παιδί, γιο του σερ Ρόμπερτ!

Τι τον κοροιδεύεις τον σερ Ρόμπερτ;

Γιος του σερ Ρόμπερτ είναι, όπως κι εσύ.

ΝΟΘΟΣ

Τζέιμς Γκέρνι, μας αφήνεις λίγο μόνους;

ΓΚΕΡΝΙ

Βεβαίως, καλέ μου Φίλιππε.

ΝΟΘΟΣ

«Φίλιππε!» - ακόμα εκεί είσαι εσύ;

Τζέιμς, εδώ μοιράζουμε δωράκια, ξέρες;

θα σου πω σε λίγο λεπτομέρειες.

(Βγαίνει ο Γκέρνι.)

Κυρία, εγώ δεν είμαι του σερ Ρόμπερτ γιος·

αν, ό,τι έχω εγώ δικό του, ο σερ Ρόμπερτ το 'τρωγε

Μεγάλη Παρασκευή, δεν θα χάλουσε τη νηστεία του.

Μπορούσε ο σερ Ρόμπερτ να το «κάνει»;

Εντάξει, ναι, να παντρευτεί μπορούσε·

αλλά ας τ' ομολογήσουμε: μπορούσε να με κάνει εμένα;

Όχι, ο σερ Ρόμπερτ δεν μπορούσε·

τα έργα του τα ξέρουμε.

Άρα, μητέρα μου, σε ποιον οφείλω αυτά τα μέλη;

Γιατί, το πόδι τούτο δεν το έφτιαξε ο σερ Ρόμπερτ.

ΛΑΙΔΗ ΦΟΚΟΝΜΠΕΡΤΖ

Κι εσύ με τον αδερφό σου συνομότρητες,

εσύ που έπρεπε για το συμφέρον σου
να υπερασπίσεις την τιμή μου;

Τι σημαίνει: *τόση* η περιφρόνηση, θρασυότητα αλήτης;

ΝΟΘΟΣ

Ιπτότη, ιπτότη, μάνα μου. Ιπτότης, μάλιστα.

Τι με κοιτάς; Με χειροτόνησαν' εδώ στον ώμο μου ήρθε.
Όμως, μητέρα μου, δεν είμαι του σερ Ρόμπερτ γιος:

τον αποκήρυξα, και τον σερ Ρόμπερτ και τα κτήματά μου
πάει κι η νομιμότητά, τάξει και τ' όνομα, πάνε όλα.

Γι' αυτό, μημά, πες μου ποιος ήταν ο πατέρας μου -
κανέννας άνδρας καθωσπρέτει, ελπίζω.

Ποιος, μητέρα; λέγει!

ΛΑΙΔΗ ΦΩΚΟΝΜΗΡΙΤΖ

Έχεις απαρνήθει τ' όνομα Φώκονμηριτζ;

ΝΟΘΟΣ

Με όση πίστη απαρνιέμαι και τον διάβολο.

ΛΑΙΔΗ ΦΩΚΟΝΜΗΡΙΤΖ

Πατέρας σου ήταν ο Ριχάρδος ο Λεοντόκαρδος.

Με πολιορκούσε για καιρό και φορτιά,

ώσπου με κατόφερε να τον αφήσω

να χωθεί στην κλίση του άντρα μου. Για το Θεό,

μη μου καταλογίσεις το παράπτωμά μου αυτό,

γιατί εσύ ήσουν ο καρτός τής αμαρτίας μου,

που μου επιβλήθηκε με τόση βία

ώστε νίκησε την άμυνά μου.

ΝΟΘΟΣ

Λαιτόν, κυρία, μα το φως που βλέπω,
αν ήτανε να ξαναγεννηθώ,

30

καλύτερον πατέρα δεν θα ευχόμουν.

Είναι λάτρες αμαρτίες που έχουνε προνόμια εδώ στη γη,
και τέτοια ήταν η δική σου:

σφάλμα δεν ήταν αυτή η τρέλα σου;

ανάγκη ήταν, να του προσφέρεις την καρδιά σου,

ως φόρο υποτέλειας στον πενίσχυρο έρωτα ενός άνδρα

που την ορμή και την ασήκρηιτή του δύναμη

ούτε το ατρόμητο λιοντάρι δεν κατόφερε να πολεμήσει,

για να γλιτώσει τη βασιλική καρδιά του

από τα χέρια του Ριχάρδου.

Όποιος μπορεί ν' αρπάξει την καρδιά ενός λιονταριού,

εύκολα κατακτά και μιας γυναίκας. Ναι, μητέρα μου,

μ' όλη μου την καρδιά σ' ευχαριστώ για τον πατέρα μου!

Κι όποιος από τους ζωντανούς τολμά να πει

ότι δεν έπραξες καλά τότε που μ' έπιασες,

θα στείλω την ψυχή του να καίει στην κόλαση.

Πάμε, κυρία, να σου γνωρίσω το συγγενολό μου:

κι αυτό θα πουν ότι αν είχες αρνηθεί

τότε που μ' έσπερνε ο Ριχάρδος, θα 'ταν αμαρτία.

Εγώ έτσι λέω: κι όποιος λέει το αντίθετο, είναι φεύτης.

Βγαίνουν.

31